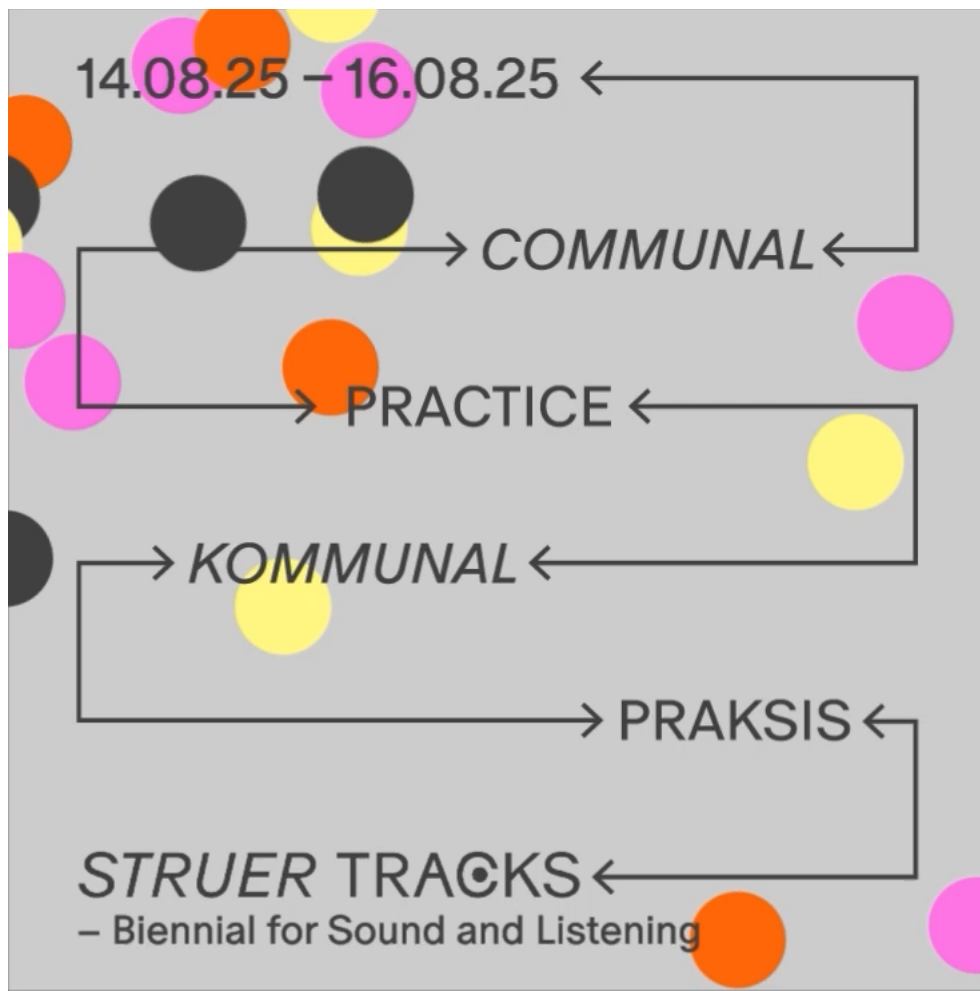

ARTMATTER

Reportage

De små frie rum i København

København gemmer på flere kreative åndehuller, hvor kunsten får lov at spire uden indgreb og kommercielle hensyn. Projektrumsdagen under Cph Art Week introducerede til en god håndfuld af dem; her til brunch i Astrid Noacks Atelier. Foto: M.K. Hagelund

Del

Torsdag den 27. august under Cph Art Week bød en række københavnske projektrum indenfor. KUNSTEN.NU cyklede med og tog pulsen på de små, frie – men udfordrede – kunstrum.

info

Astrid Noacks Atelier

Maria Berrios

Hugo Hopping

Kristoffer Ørum

m.fl.

Artiklen fortsætter efter annoncen

Annoncering på artmatter.dk

Jeg *kunne* starte med at fortælle (i slidte sproglige vendinger), at skyerne hang tunge, grå og ubarmhjertigt skyllende over København, da jeg cyklede mod Nørrebro for at nå det første stop på projektrumsdagens rute; en filosofisk brunch i Astrid Noacks Atelier.

Men det vil jeg ikke. Det klarede nemlig hurtigt op.

Vi begynder istedet et helt andet sted. Vi begynder med slutningen. Den udspillede sig i Carlsberg-byen, hos projektrummet Officin, hvor omkring 60 mennesker torsdag aften var samlet til mini-symposiet *What's*

the Alternative? Her skulle punktummet for projektrumsdagen sættes, og det blev forsøgt gjort af kunstner Hugo Hopping, kurator og sociolog Maria Berrios og kunstner og professor Kristoffer Ørum.

De tre var inviteret til en panelsamtale med Iben Bach Elmstrøm som moderator for at tale om projektrummenes alternative og eksperimenterende natur, og hvordan denne natur kan eller skal udvikles, for at projektrummenes holder sig ovenvande og imødegår deres "prekære skæbne", som det lød i oplægget.

For kunst-projektrummet er med sin kunstnerdrevede og non-profitbaserede karakter ikke et sted, der lever for evigt. Det er som skrevet ind i dets fødselsattest (eller lejemål); som et vilkår eller en egenskab, der både kan virke besnærende, men måske også ligefrem motiverende nødvendig for det, den alternative kunstscene skal kunne.

At være alternativ kræver konstant fornyelse eller konstant refleksion, og som aftenens oplæg lod forstå, så er det "bredt accepteret, at de alternative kunstrum dyrker fleksibiliteten for at kunne skabe sine nye, eksperimenterende kunstiniciativer". En fleksibilitet der også involverer de rent logistiske spørgsmål som: hvor skal vi bo?

Maria Berrios og Kristoffer Ørum ved mini-symposiet What's the Alternative? Foto: Martin Kurt Haglund

Hacking og bykultur

"På en eller anden måde ender vi kunstnere altid nogle møgsteder!"

Det er Hugo Hopping, der taler. Han taler om arkitektur og offentlige rum i København. Om hvordan mennesket, herunder kunstneren, må tage til genmæle mod den urbanisering, som med raket fart lige nu forvandler vores byrum til velfriserede parker, bygninger og fortorve, uden plads til små åndehuller og åbne rammer, der er livsnødvendige for kreativitetens frie løb.

At 'hacke' sig ind i byrummet og i fortællingen om den er, hvad Hopping foreslår. At vi negler os fast og insisterer på det bæredygtige, og på at det er processerne og dialogerne, som er det essentielle; ikke de færdige, polerede 'værker'. "Here is the show, the Works are elsewhere"!

Hugo Hopping ved symposiet torsdag aften. Foto: Martin Kurt Hagelund

Undergangens muligheder

Maria Berrios, chilensk kurator bosat i København, var ikke uenig i Hoppings pointer torsdag aften, men tilgik spørgsmålet om den alternative kunstscenes plads i byrummet på et mere indadvendt mikroplan.

I sit arbejde med kunstprojektet *Vaticanochico* i Santiago, Chili er hun optaget af at skabe sin egen kontekst i de offentlige rum og miljøer; erklære steder for kunst eller potentielle kunstrum for at skabe "selv-uddannelse eller selv-underholdning". Med små budgetter og en lille kreds af venner og familie involveret er hendes projekter tænkt mere snævert og personligt udviklende end Hoppings, som er langt mere udad-intervenerende med dissiderede skitser for ny arkitektur og byplanlægning i København.

Maria Berrios udtrykte ved symposiet en større vilje til flygtigheden, til den nomadeskæbne, projektrumme ofte er hensat til. Det vigtigste for hende er, at den alternative kunstscene bevarer sin aktualitet og nyttighed, uagtet de fysiske rammer.

Kristoffer Ørum, som brugte sin taletid på symposiet til at udfolde forskellige scenarier og mulighedsrum for den danske samtidskunst efter en forestillet 'verdens undergang', udtrykte i slutningen af samtalen samme holdning som Berrios.

"Projektrummenes succes ligger i korttidsprojekterne," sagde han. "Vi skal ikke se dem som noget, der skal blive til en institution. Istedet kan vi bruge netop undergangen, apokalypsen, som en måde at anskue kunsten kritisk på."

Hjem til Astrid Noack

Nåh.. men tilbage på cyklen og ud det til, som det hele egentlig handlede om den torsdag under Cph Art Week. Projektrumme i København. De små udstillingsrum, som adskiller sig fra de kommercielle gallerier ved at være non-profit-baserede og fra museerne ved at repræsentere et radikalt alternativt kunstsyn, fremfor det mere traditionelt institutionaliserede.

Dagen startede som sagt på Nørrebro, i en af Danmarks nok mest betydningsfulde kvindelige billedhuggere, Astrid Noacks, gamle atelier. Et mere end nedslidt baghus, hvori Noack levede fra 1936-50 og skabte nogle

af sine vigtigste skulpturer. I dag er stedet drevet af foreningen ANA, hvis fornemmeste opgave er at bevare bygningen og skabe "et levende og eksperimenterende kunst- og kulturrum på stedet".

Den amerikanske kunstnerduo Thom O'Sullivan og Kathrine Ball (midtfor) i færd med at tilberede brunch til de mange fremmødte i Astrid Noack Atelier. Foto: Martin Kurt Hagelund

Her var et langbord og tre trangia-sæt, hjemmegroede tomater, æg og en anti-depressiv snaps blandt ingredienserne i kunstnerduoen Kathrine Ball og Thom O'Sullivans filosofiske brunch. Trods adskillige strømafbrydelser fik de behændigt bospist det store fremmøde, og i rummets anden ende leverede danske Camilla Berner en performance. Med en 3D-printer og gipslignende materiale igangsatte hun en syv timer lang fremstilling af små skulpturer af sig selv, baseret på en affotografering af hendes krop, der genskabte et gammelt fotografi af Astrid Noack.

Brunchen blev akkompagneret af en anti-depressiv og hjemmelavet snaps. Foto: Martin Kurt Hagelund

Camilla Berner ved 3D-printeren i Astrid Noacks Atelier. Foto: Martin Kurt Hagelund

"A kind of charity to art"

Så længe kunne vi dog ikke vente. Efter halvanden times tid blev der sadlet op igen og i fællesskab cyklet ind mod centrum, hvor GREEN IS GOLD, SixtyEight og Udstillingsstedet TYS ventede besøg.

GREEN IS GOLD lå først på ruten, i Hyskenstræde, i en gammel to-værelses lejlighed i stueplan. Projektrummet, der så dagens lys midt under krisen i 2010, blev til i en tid, hvor en række andre projektrum havde måtte lukke.

Her er det de helt nye og usete kunstnere, der udstiller, men også mere kendte kunstnere kommer til. Overskriften er altid 'frie tøjler', som gerne skal fungere som en katalysator for nye afsøgninger i kunstnerens praksis.

Hos GREEN IS GOLD udstillede hollandske Anouk Kruihof fotoskulpturer, der udforsker menneskets sved.
Foto: Martin Kurt Hagelund

“Som en slags velgørenhed til kunsten, hvor vi ikke kontrollerer noget som helst,” fortalte Ditte Knus Tønnesen ved besøget. Sammen med Amalie Bønnelycke Lunøe driver hun stedet.

Paradoksalt nok var vi torsdag vidne til GREEN IS GOLDS sidste udstilling i Hyskenstræde. Knus Tønnesen og Bønnelycke Lunøe har besluttet sig for at flytte og lade skæbnen råde over fremtiden, som måske – blev der løftet sløret for – ligger i udlandet.

At gå sidelæns

Hos SixtyEight i Valkendorfsvej fortalte Iben Bach Elmstrøm om vigtigheden af at stille nye spørgsmål, bryde trygheden og teste nye ideer i udstillingsrummet. Og Beton Art Space, som også var på besøg her, fortalte om deres residency-program i Nordhavnen; en container som lejes ud til kunstnere fra udlandet til 100 kr. per nat, i den tanke at skabe udveksling kunstnere imellem.

Hos TYS og Signe Vad, der driver projektrummet i et baghus i Studiestræde, er det sammenspillet mellem det etablerede og det nye, som er den centrale drivkraft.

Vad, som med hjælp fra venners donationer og en lang række frivillige fik stedet op og køre for cirka et år siden, beskrev det for de fremmødte som en sidelæns bevægelse:

"Man kan ikke definere det innovative. Man kan ikke forberede eller fremtvinge innovation. Jeg går hele tiden sidelæns; sætter nye og etablerede kunstnere sammen for at skabe noget derimellem."

Signe Vad fortæller om Udstillingsstedet TYS og dets opstart i Studiestræde i indre København. Foto: Martin Kurt Hagelund

Senere på aftenen gik turen mod det Vesterbro, som grænser lige op mod brygger J.C. Jacobsens enemærke. Her holder NLHSpace til, i en lille tændstiksæske med et smukt, stort vinduesparti, der siden (ja, hold nu fast) 2006 har fungeret som et decideret udstillingsvindue.

NLHSpace, der i dag drives af syv personer, tre kunstnere og fire kuratorer, har i en årrække initieret små udstillinger, der kun kan ses fra gaden, og hvor kunstnerne forholder sig til de lokale forhold.

NLH Space. (Foto: Hani Amra)

Suada Demirovic introducerer til Hani Amras fotoprojekt i NLH Space. (Foto: Erik Duckert)

Men igen her mindes vi om kernen i projektrummenes dna; at intet er, som det altid er. Denne torsdag inviteres publikum indenfor. En sjælden gang afprøver projektrummet nemlig det såkaldte 'white cube'-format med fotografier fra Vestbredden af palæstinensiske Hani Amra.

Analogien om myrerne

Ved dagens sidste punkt på programmet – mini-symposiet – er øjnene trætte, men fællesskabet intakt. Det lille udstillingsrum hos Officin er stuvende fyldt, både af nye tilkomne, men mest af alt af de, som har cyklet med hele dagen.

Både Kristoffer Ørum og Hugo Hopping nævner myrerne som de ultimative fightere. Ørum som de eneste, der overlever hans bud på den sjette og mest ødelæggende apokalypse af dem alle. Hopping som dem, der bedst organiserer sig og arbejder sammen.

Analogien og sammenligningen ligger tyk i luften. De små projektrum i København er unikke, bundet af fællesskabet og samarbejdet, men samtidig unægtelig porøse. De er lette at tvære ud, til gengæld pibler de frem igen et andet sted; de forsvinder aldrig helt.

Også de mørke skyer fra formiddagens skybrud minder om, at bæredygtigheden er flygtig. Lige pludselig kan alt skylles bort, men det virker, som om den alternative kunstscene i København driver videre. Nogle rum lukkes, andre og nye opstår.

Kristoffer Ørum slutter af med en filosofi om, at det alternative altid er til genforhandling.

Maria Berrios skærer igennem:

“De eneste, der i virkeligheden kan overleve verdens undergang, er de kanonfulde teenagere, der trodser en vinternat i høje hæle. Dem kan ingen destruere.”

Se flere billeder fra projektrumsdagen nedenfor

En af Camilla Berners 3D-printede skulpturer, baseret på fotografier af hendes egen krop, ifærd med at
parafrasere et fotografi af Astrid Noack. Foto: Martin Kurt Hagelund

Brunchen indtages side om side med Astrid Noacks fine, gamle skulpturer. Foto: Martin Kurt Hagelund

Ditte Knus Tønnesen introducerer gæsterne for GREEN IS GOLD. Med barn på armen står Amalie Bønnelycke Lunøe, den anden indehaver af projektrummet i Hyskenstræde. Foto: Martin Kurt Hagelund

Et koncentreret publikum hos GREEN IS GOLD, flankeret af en af Anouk Kruithofs *Sweaty Sculptures*. Foto: Martin Kurt Hagelund

SixtyEights smukke facade i Valkendorfs­gade midt mellem Strøget og Købmagergade. Foto: Martin Kurt Hagelund

Performancekunstner og artist in residency Will Owen fortæller de fremmødte hos SixtyEight om hans ophold hos PB43 i Nordhavnen. Foto: Martin Kurt Hagelund

Redaktør på KUNSTEN.NU Matthias Hvass Borello byder publikum velkommen til mini-symposiet hos Officin i Carlsberg-byen. Foto: Martin Kurt Hagelund

Der var fyldt til randen i det lille udstillingsrum torsdag aften ved symposiet What's the Alternative? Foto: Martin Kurt Hagelund

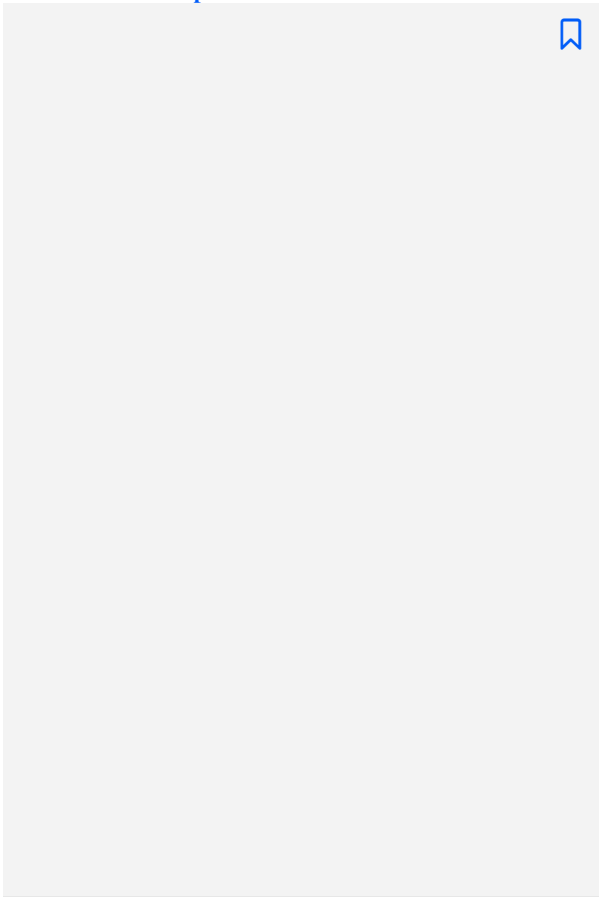
Kristoffer Ørum under sin spektakulære lecture performance 'Dansk samtidskunst efter Apokalypsen' om kunstens udvikling, hvis verden gik under. Ørum gav seks forskellige bud, her er det så vist nummer fem. Foto: Martin Kurt Hagelund

Efter symposiet blev der inviteret til en ekstra øl og musik i Dome of Visions på Søren Kirkegaards Plads.
Foto: Martin Kurt Hagelund

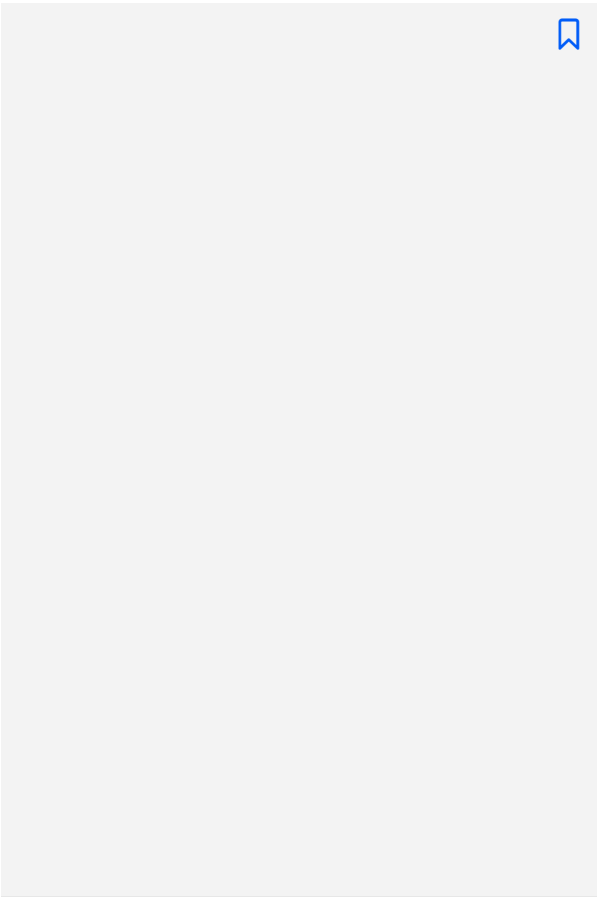
Matthias Hvass Borello og amerikanske Will Owen med DJ-set og trommer på Dome of Visions. Foto: Martin Kurt Hagelund

Fakta

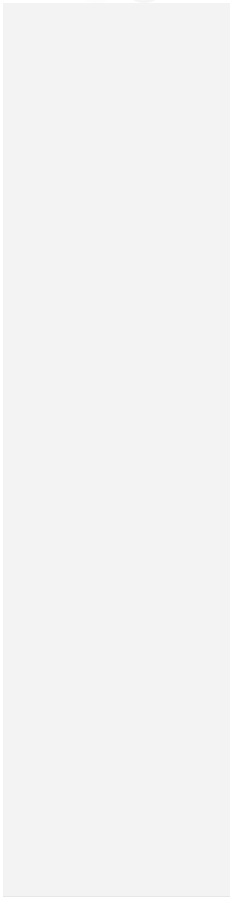
Relaterede profiler

Maria Berrios

Hugo Hopping

Kristoffer Ørum

Artiklen fortsætter efter annoncen

Annoncering på artmatter.dk

Home

Journal

Guide

Live

Om

Annoncering

Kontakt

Nyhedsbrev

Få tilsendt vores inspirerende nyhedsbrev, hvor vi oplyser om kunstneriske events, ferniseringer, udstillinger.

Email

→ Send

Copyright © 2025 — All rights reserved

